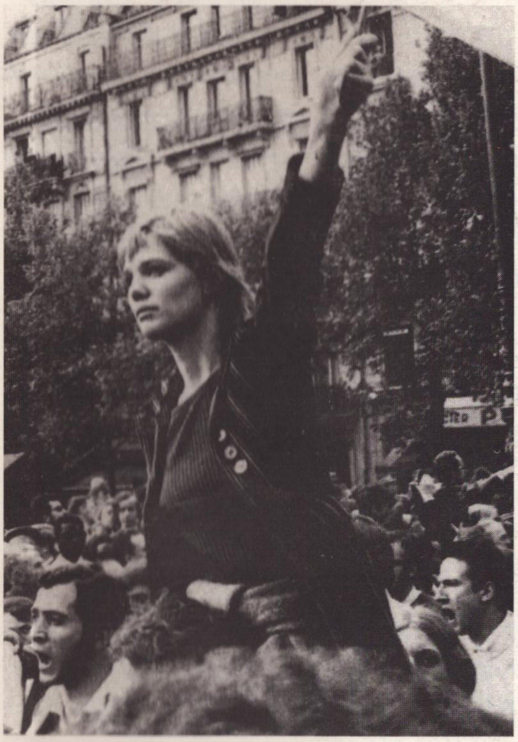

Εκδοση της
Οργανωσης
Εργατικη
Δημοκρατια

ΨΗΦΟ ΣΤΟΝ ΙΑΚΩΒΟΥ
ΑΛΛΑ...
ΟΧΙ ΨΕΥΤΙΚΕΣ
ΕΛΠΙΔΕΣ
ΑΠΟ ΤΗ ΚΑΛΠΗ

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ
ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Τι λενε οι σοσιαλιστες

Δεκαδες χιλιαδες εργατες και νεολαιοι ελπιζουν οτι με τις προεδρικες εκλογες του Φεβραρη θα φτασει στο τελος της η πενταετια Κληριδη. Μια θλιβερη πενταετια λιτοτητας, σοβινισμου, πολεμοκαπηλειας και γριβισμου.

Η κυβερνηση Κληριδη διεκδικει επαξια τον τιτλο της πιο λαομισητης κυβερνηση που υπηρξε ποτε στην Κυπριακη Δημοκρατια. Καθε αποφαση και ενεργεια της ερχονταν σε συγκρουση με την θεληση και τις επιθυμιες της μεγαλης μαζας των απλων ανθρωπων και προκαλουσε αντιδρασεις. Η αποκατασταση των 62, η σφαγη στη Χλωρακα, η αυξηση του ΦΠΑ, η προσπαθεια να βαλει χερι στην ΑΤΑ, να περιορισει το δικαιωμα στην απεργια, η παραβιαση των συλλογικων συμβασεων, η λιτοτητα και οι περικοπες που κοντευουν να διαλυσουν την Παιδεια και την δημοσια Υγεια, η αυξηση της ανεργιας, οι επιθεσεις και οι απαγορευσεις στη νεολαια, στους μοτοσυκλετιστες, η αστυνομευση των μαθητων, ειναι μονο μερικα σημεια αυτου του ατελειωτου καταλογου των εργων της διακυβερνησης Κληριδη που προκαλεσαν την οργη και τις αντιδρασεις της πλειοψηφιας της εργατικης ταξης και της νεολαιας.

Οι μονοι που δηλωνουν ευχαριστημενοι με την διακυβερνηση Κληριδη ειναι οι βιομηχανοι και οι εργοδοτες της ΟΕΒ, του ΚΕΒΕ και του ΠΑΣΥΞΕ. Και γιατι να μην ειναι αφου ολ' αυτα τα χρονια τους προσφερε απλωχερα δεκαδες εκατομμυρια σε επιδοτησεις, φοροαπαλλαγες και αλλα «κινητρα».

Οι υποστηριχτες τους Κληριδη παρουσιαζουν το «Δογμα», τους εξοπλισμους, την παραγγελια των S-300 και τις διαπραγματευσεις με την Ε.Ε. σαν τα μεγαλα επιτευγματα του που οδηγησαν σε αναβαθμιση του Κυπριακου, και κινδυνολογουν οτι δεν θα υπαρξει λυση αν φυγει ο Κληριδης.

Η πραγματικη συμβολη του Κληριδη ομως, αυτα τα πεντε χρονια στο Κυπριακο, ειναι η αναβαθμιση της εντασης και της κρισης στις ελληνοτουρκικες σχεσεις και στις σχεσεις των δυο κοινοτητων στη Κυπρο. Αυτο που σημερα βρισκεται πιο κοντα δεν ειναι καποια ειρηνικη διευθετηση του κυπριακου αλλα ο κινδυνος νεων θερμων επεισοδειων ή ακομα και γενικευμενου πολεμου, οπως ομολογουν και οι ιδιοι οι υπουργοι εξωτερικων της Ελλαδας και της Τουρκιας.

Αυτη την απειλη ειναι που αισθανεται σημερα περισσοτερο απο ποτε αλλοτε και η πλειοψηφια των απλων ανθρωπων και περιμενουν τον Φεβραρη για να μαυρισουν τον Κληριδη και να πεταξουν τους πραξικοπηματιες εξω απο το προεδρικο.

Ωστοσο πολλοι απο αυτους αμφιταλαντευονται και εχουν δισταγμους. Ποσο διαφορετικος θα ειναι αραγε ο Ιακωβου; Αξιζει τον κοπο να τον ψηφισω; Μηπως

θα ηταν καλυτερα να ριξω λευκο για να καταλαβει η ηγεσια του ΑΚΕΛ οτι δεν μπορει καθε φορα να μας προτεινει και ενα δεξιο για προεδρο; Μηπως θα πρεπει να ψηφισω Λυσσαριδη ή Βασιλειου στον πρωτο γυρο για να τους δωσω την δυνατοτητα να διαπραγματευτουν με καλυτερους ορους μια συνεργασια με τον Ιακωβου στο δευτερο γυρο και να πιεσουν για μια πιο προοδευτικη πολιτικη;

Παρα το οτι πολλα απο αυτα τα ερωτηματα ξεκινουν απο μια αριστερη διαθεση και κριτικη απεναντι στον Ιακωβου και το ΑΚΕΛ, ωστοσο κοιταζουν σε λαθος κατευθυνση γιατι πατουν πανω σε μια λανθασμενη βαση. Δινουν πολυ περισσοτερη σημασια και βαρυτητα στις αστικες εκλογες και τη ψηφο απ' οτι πραγματικα εχουν.

Ποια ειναι πραγματικα η σήμασια των εκλογων; Μπορουν να αλλαξουν τη ζωη μας; Ποια η σταση των σοσιαλιστων απεναντι στις εκλογες; Γιατι η Εργατικη Δημοκρατια υποστηριζει ψηφο στον Ιακωβου σε αυτες τις εκλογες; Τι εννοουμε οταν λεμε η ψηφος δεν αρκει, χρειαζεται σοσιαλιστικη οργανωση και προοπτικη;

Με αυτα τα ερωτηματα καταπιανεται αυτο το φυλλαδιο.

Οι εκλογες και ο «κυριαρχος» λαος

Ολοι οι υποψηφιοι και τα κομματα που τους υποστηριζουν ισχυριζονται, οτι οι προεδρικες εκλογες του Φεβραρη ειναι οι πιο σημαντικες και καθοριστικες εκλογες για το «μελλον της Κυπρου». Ολοι χρησιμοποιουν βαρυγδουπες εκφρασεις οπως «*κυπριε ψηφοφορε, κρατας το μελλον της πατριδας μας στα χερια σου*» και αλλα παρομοια.

Δεν χρειαζεται παρα μια γρηγορη ματια στα εκλογικα προγραμματα των κομματων και των υποψηφιων σε ολες τις προηγουμενες εκλογες, απο το '74 μεχρι σημερα και στις εφημεριδες των προηγουμενων προεκλογικων περιοδων για να δουμε οτι ειναι γεματες με τετοιες διακυρηξεις. Παντα ο «λαος» εχει να διαλεξει αναμεσα στην «σωτηρια» και την «καταστροφη» του, και καθε φορα οι εκλογες εμφανιζονται σαν το πιο σημαντικο γεγονος της προσφατης ιστοριας.

Μεσα σε αυτα τα χρονια ομως ειχαμε ολων των ειδων προεδρους, τον Μακαριο, τον Κυπριανου, τον Βασιλειου, τον Κληριδη και η Βουλη αλλαξε πολλες φορες συνθεση και ουτε «σωθηκαμε» ουτε «καταστραφηκαμε». Αυτο απο μονο του δειχνει ποσο ψευτικες και υποκριτικες ειναι αυτες οι διακυρηξεις.

Ο λογος που καθε φορα οι υποψηφιοι και τα κομματα προβαλλουν αυτο τον ισχυρισμο ειναι για να στηριξουν την ψευδαισθηση οτι ζουμε σε μια δημοκρατια, οπου ο «κυριαρχος» λαος μεσα απο τις εκλογες καθοριζει λιγο-πολυ την μοιρα του.

Παρουσιαζουν τις «ελευθερες» εκλογες, στις οποιες ολοι, πλουσιοι και φτωχοι, εχουν την «ιδια δυναμη, μια μονο ψηφο», σαν τη σπουδαιοτερη αποδειξη αυτης της «λαϊκης κυριαρχιας» και της υπαρξης και της αξιας αυτης της δημοκρατιας.

Αυτη η αντιληψη, οτι εχουμε δημοκρατια, υπαρχει ελευθερια, και ο καθενας εχει ισα δικαιωματα και ευθυνες με τους υπολοιπους, ειναι πολυ χρησιμη για τους αστους, γιατι η καταπιεση, η εκμεταλλευση και οι ευθυνες τους για τα κακα αυτης της κοινωνιας κρυβονται πισω απο την τυπικη αυτη ελευθερια και δημοκρατια.

Οπως ελεγε και ο Λενιν: «*Οι καπιταλιστες παντα χρησιμοποιουσαν τον ορο 'ελευθερια' για να εννοουν την ελευθερια των πλουσιων να γινονται πλουσιοτεροι και για τους εργατες να λοιμοκτονουν. Οι καπιταλιστες χρησιμοποιουν τον ορο ελευθερια του τυπου εννο-*

ωντας την ελευθερια των πλουσιων να δωροδοκουν τον τυπο, την ελευθερια να χρησιμοποιουν τον πλουτο τους για να διαμορφωνουν και να πλαστογραφουν την λεγομενη κοινη γνωμη.»

Δεν χρειαζεται παρα μια ματια στο σημερινο προεκλογικο πολιτικο σκηνικο και το ρολο που παιζουν τα διαφορα καναλια και εφημεριδες για να δουμε ποσο σωστη ηταν αυτη η διαπιστωση. Οι μεγαλοεπιχειρηματιες ιδιοχτητες των ραδιοτηλεοπτικων σταθμων ειναι ολοφανερο οτι πλαστογραφουν την κοινη γνωμη και σπρωχνουν με καθε τροπο την υποψηφιοτητα Κληριδη, που τον θεωρουν σαν τον κατ' εξοχη «δικο» τους. Τα ιδια και χειροτερα ισχυουν σε ολες τις χωρες, στις ΗΠΑ, την Αγγλια, την Ινδια και αλλου. Ποιος φτωχος εργαζομενος ή ακομα και εργατικο κομμα μπορει να ξοδεψει τα εκατομμυρια που χρειαζονται για να προβαλει μια δικη του υποψηφιοτητα.

Ποσο «ελευθερα» ψηφιζει ο καθενας οταν τον βομβαρδιζουν καθημερινα με ψεματα απο την τηλεοραση, το ραδιοφωνο, τις εφημεριδες, τις προκυρηξεις και τις γιγαντοαφισσες; Οταν τα κομματα της αρχουσας ταξης ξοδευουν τεραστια ποσά για να εξαγοραζουν ψηφους, να εκβιαζουν και να τρομοκρατουν.

Ποσο μπορουν ακομα οι απλοι ανθρωποι να επηρεασουν τις αποφασεις της κυβερνησης ή της Βουλης μετα τις εκλογες; Η «λαϊκη κυριαρχια» για τους εργαζομενους εξαντλειται στα δεκα λεπτα που χρειαζονται για να ψηφισουν καθε λιγα χρονια. Ολον τον υπολοιπο χρονο πρεπει καθε μερα να αφηνουν και την ελευθερια και τα ισα δικαιωματα και την δημοκρατια εξω απο την εισοδο του εργοστασιου, του γραφειου, της οικοδομης. Εκει μεσα, οπου περνούν το μεγαλυτερο μερος της ζωης τους, κυριαρχει η ελευθερια και τα δικαιωματα του εργοδοτη να τους απολυει οποτε θελει, να τους δινει χαμηλους μισθους, να τους εξευτελιζει και να επιβαλλει την “πειθαρχια” του.

Η «ελευθερη ψηφος» στον καπιταλισμο ειναι μια ψευτικη και τυπικη ελευθερια.

Το κεφαλαιο η πραγματικη εξουσια

Τα προεκλογικα μπαλκονια και τα κοινοβουλευτικα εδρανα δεν ειναι παρα το βημα απο το οποιο εκστομιζονται τα μεγαλα λογια για λαϊκη καταναλωση ενω οι πραγματικες αποφασεις για τις τυχες της οικονομιας και ολοκληρης της κοινωνιας παίρνονται στα κλειστα κεντρα που ελεγχει η αρχουσα ταξη, στις τραπεζες, στα διοικητικα συμβουλια των επιχειρησεων, στα Γενικα Επιτελεια του Στρατου και στα αδυτα της μυστικης διπλωματιας.

Στα χερια αυτων που κρατουν τα κλειδια της οικονομιας και του κρατους βρισκεται η πραγματικη εξουσια και οχι στα χερια του «κυριαρχου λαου». Αυτους οχι μονο δεν μπορουμε να τους αλλαξουμε μεσα απο τι εκλογες αλλα χρησιμοποιουν τη δυναμη τους για να επιβαλλουν στις κυβερνησεις ή στη Βουλη τις επιλογες τους.

Γι΄ αυτο οποια κυβερνηση και να ειναι στην εξουσια δινει απλοχερα επιδοτησεις, φοροαπαλλαγες και αλλες διευκολυνσεις στους κεφαλαιοκρατες χωρις να χρειαζεται να κανουν ουτε απεργια, ουτε διαδηλωση, φτανει μονο να το ζητησουν και τις περισσοτερες φορες πριν το ζητησουν. Οι εργατες ομως για να παρουν οτιδηποτε χρειαζεται να το κερδισουν με τον αγωνα τους, χρειαζονται απεργιες και διαδηλωσεις.

Οι κεφαλαιοκρατες εχουν το δικο τους κομμα και κανουν οτι μπορουν για να κερδιζουν τις εκλογες γιατι αυτο κανει πιο ευκολο το εργο τους. Μπορουν ετσι να εξασφαλιζουν την αποδοχη και τη συναινεση της κυριαρχιας τους απο την πλειοψηφια αυτων που καταπιεζουν και εκμεταλευονται. Μπορουν ομως να ανεκτουν και μια αριστερη κυβερνηση φτανει να μην απειλει οτι θα ανατρεψει, το συστημα. Ετσι και αλλοιως εχουν τη δυναμη να της υπαγορευουν τη δικια τους πολιτικη. Γι' αυτο, ειδαμε πολλες φορες, σοσιαλδημοκρατικες και «σοσιαλιστικες» κυβερνησεις που υποσχονταν αλλαγη μεσα απο τη καλπη να φτανουν σε αδιεξοδο. Αυτοι που υποσχονταν την αλλαγη, βρεθηκαν να αλλαζουν οι ιδιοι και τα κομματα τους.

Το '80 το ΠΑΣΟΚ στην Ελλαδα, εκλεκτηκε ισχυρο στη Βουλη και την κυβερνηση με την υποσχεση στους εργατες για «καλυτερες μερες». Αντιμετωπισε ενα κυμμα φυγης κεφαλαιων στο εξωτερικο και αποχη απο τις επενδυσεις, που το αναγκασαν να ξεχασει τις υποσχεσεις του και να στραφει σε μια αντεργατικη πολιτικη. Μετα απο δυο θητειες και αλλεπαλληλες απογοητευσεις και προδοσιες της εργατικης ταξης εχασε τις εκλογες απο τη Νεα Δημοκρατια του Μητσοτακη. Στο ιδιο μοτιβο κινηται σημερα και ο Σημιτης και το νεο ΠΑΣΟΚ απογοητευοντας την εργατικη ταξη. Αυτο εκφραζει με το πιο παραστατικο τροπο το συνθημα «ΠΑΣΟΚ μας προδωσες» που γραφτηκε απο τους εργατες του Νεωριου στη Συρο.

Τα ιδια ισχυουν με τον σοσιαλιστη Ζοσπεν στη Γαλλια που κερδισε περυσι τις εκλογες πατωντας πανω στην αγανακτηση της εργατικης ταξης που προκαλεσε η αντεργατικη πολιτικη της Δεξιας και σημερα προκαλει ο ιδιος με την πολιτικη του παρομοιες και μεγαλυτερες αντιδρασεις των εργατων, των φοιτητων, των ανεργων.

Το ιδιο και με το Μπλερ στην Αγγλια. Λιγους μηνες μετα την εκλογη του εχει παρει τετοια μετρα για περικοπες των κοινωνικων παροχων που εχουν προκαλεσει μεγαλες αντιδρασεις και κινητοποιησεις του κοσμου που κατεβαινει

στους δρομους με συνθημα, «δεν σε ψηφισαμε για να εφαρμοσεις την πολιτικη των Συντηρητικων».

Οσο οι καπιταλιστες δεν ανατρεπονται απο τις θεσεις τους στην οικονομια, εχουν τη δυναμη στα χερια τους. Και οι μεταρρυθμιστες, θα υποχρεωνονται να υποχωρουν, να «ξεχνουν» τις μεταρρυθμισεις που υποσχονταν και να υποτασσονται στο κεφαλαιο, σκορπωντας την απογοητευση στους εργατες.

Ακομα κι αν θελησουν να συγκρουστουν με το κεφαλαιο, αν δεν στηριχτουν στην εργατικη ταξη και να βαλουν μπροστα την προοπτικη της ανατροπης του καπιταλισμου, δεν θα μπορεσουν να κανουν τιποτα.

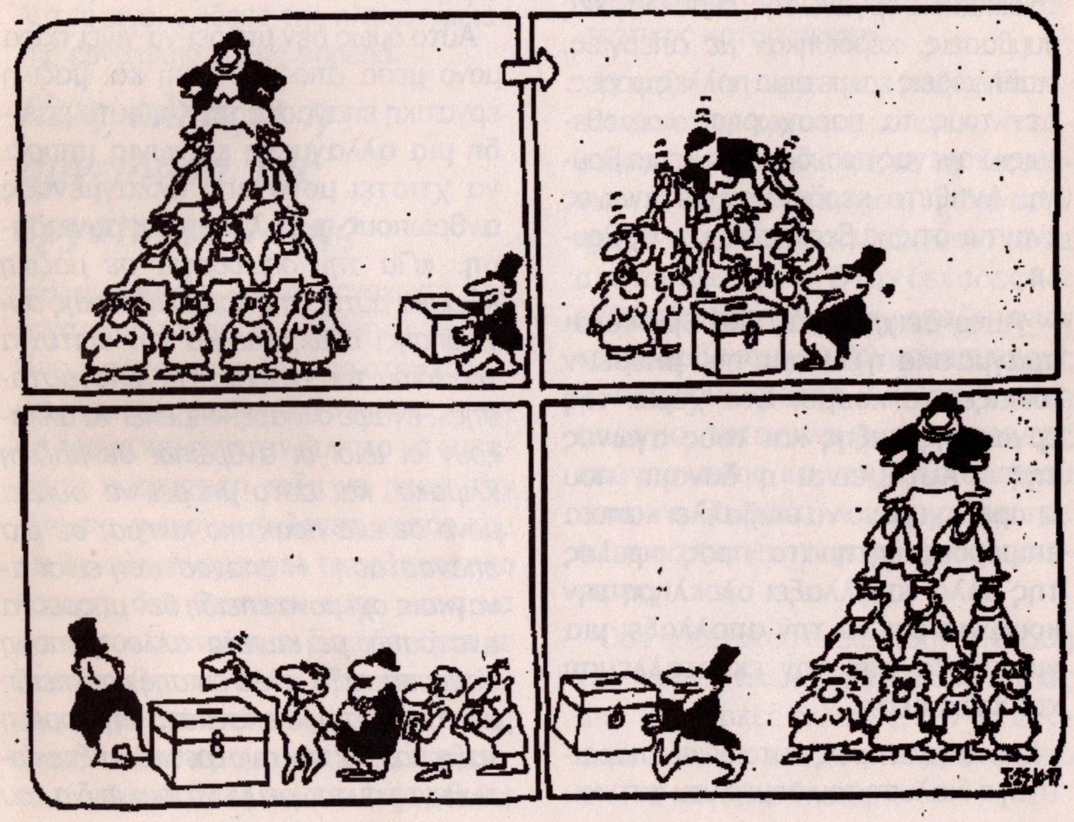
Αυτο επιβεβαιωθηκε με τον πιο τραγικο τροπο στη Χιλη το 1973, οταν οι εργατες ανοιξαν με τον αγωνα τους ολες τις δυνατοτητες μιας μεγαλης Σοσιαλιστικης νικης. Ομως η ηγεσια τους, η Λαϊκη Ενοτητα του προεδρου Αλιεντε, με τη υποστηριξη του Σοσιαλιστικου και Κομμουνιστικου Κομματος, πιστευε πως ο αγωνας αυτος μπορει να ολοκληρωθει μεσα απο την κοινοβουλευτικη μεταρρυθμιση. Αυτη η τακτικη οχι μονο δεν επεισε τους αστους για τις «ειρηνικες και νομιμες» διαδικασιες των μεταρρυθμιστων αλλα η αστικη ταξη οργανωσε το πιο αιματηρο πραξικοπημα στην ιστορια της Λατινικης Αμερικης.

Το πραξικοπημα στην Χιλη ειναι μια δραματικη υπομνηση οτι το αστικο κρατος δεν ειναι ενα ουδετερο οργανο που εκτελει τις εντολες της πλειοψηφιας της Βουλης ή της κυβερνησης, αλλα ενας μηχανισμος αφοσιωμενος στην υπερασπιση των καπιταλιστων.

Αυτο φαινεται και στην καθημερινη πρακτικη. Οι μηχανισμοι καταστολης που μετα μανιας καταδιωκουν καθε «παρεκτροπη» της εργατικης ταξης, εχουν αποδειχτει πολυ φιλικοι απεναντι στα σκανδαλα και τα εγκληματα των καπιταλιστων. Κανενα δικαστηριο δεν ειναι προθυμο να κηρυξει τους εργοδοτες «παρανομους και καταχραστες»

Η δικαιοσυνη, ο στρατος, η αστυνομια, απεδειξαν πολλες φορες και εδω την πιστη τους στην αρχουσα ταξη, γραφοντας στα παλια τους τα παπουτσια τη ψηφο και τη θεληση των εργατων. Δεν εχει περασει πολυς καιρος απο τοτε που η αστυνομια χρησιμοποιησε αγριο ξυλο και δακρυγονα για να διαλυσει τους κατοικους του Ακακιου που διαμαρτυρονταν γιατι ο επιχειρηματιας ιδιοκτητης του Rainbow δηλητηριαζε με τα αποβλητα του εργοστασιου του, το χωριό τους. Δεν εχει περασει πολυς καιρος που η κυβερνηση εστειλε τα ΜΜΑΔ να διαλυσουν αυτους που αντιστεκονταν στην αποφαση για κατεδαφιση των αποθηκων Θεοδοσιου στη Λεμεσο. Το αγριο ξυλο και τα δακρυγονα που εριξε η αστυνομια στους διαδηλωτες εξω απο την αρχιεπισκοπη που διαμαρτυρονταν γιατι ο Αρχιεπισκοπος αγνοησε τη θεληση και τη ψηφο τους στην υποθεση Παγκρατιου ειναι μια ακομη πολυ προσφατη και ζωντανη μαρτυρια αυτης της πραγματικοτητας.

Οι εκλογες δεν μπορουν να ανατρεψουν αυτη την πραγματικοτητα. Γι' αυτο και οι μαρξιστες συνηθως χρησιμοποιουν τη φραση, «*αν οι εκλογες μπορουσαν να αλλαξουν την κοινωνια, θα ηταν παρανομες*» για να δωσουν συνοπτικα την ουσια των αστικων εκλογων και τον ταξικο χαρακτηρα της αστικης δημοκρατιας και του κοινοβουλιου.

Πως αλλαζει η κοινωνια

Οι εργατες για να νικησουν, για να σιγουρεψουν τις κατακτησεις τους, για να αλλαξουν το κοσμο δεν μπορουν να περιοριστουν στο να στειλουν τους δικους τους αντιπροσωπους στη Βουλη ή να εκλεξουν τον «δικο τους» υποψηφιο στη προεδρεια.

Τα πολιτικα δικαιωματα και οι συνδικαλιστικες ελευθεριες και κατακτησεις της εργατικης ταξης κερδιθηκαν μεσα απο σκληρους αγωνες. Το οκταωρο, οι βασικες κοινωνικες παροχες, το δικαιωμα οργανωσης, οι συλλογικες συμβασεις, κερδιθηκαν με απεργιες, διαδηλωσεις και με αιμα πολλες φορες. Δεν τους τα παραχωρησε «οικιοθελως» κανενας προεδρος και καμια Βουλη. Αντιθετα κερδιθηκαν με αγωνες εναντια στις κυβερνησεις και τη Βουλη.

Αυτο δειχνει και που βρισκεται πραγματικα η δυναμη που μπορει ν αλλαξει το κοσμο. Στα χερια της εργατικης ταξης και τους αγωνες της. Αυτη ειναι η δυναμη που μπορει οχι μονο να επιβαλλει καποια επιμερους ζητηματα προς οφελος της αλλα να αλλαξει ολοκληρη την κοινωνια και να την απαλλαξει μια για παντα απο την εκμεταλλευση και καταπιεση.

Για να γινει ομως αυτο ειναι απαραιτητη η διαλυση του σημερινου αστικου κρατους, οχι μονο των καταπιεστικων μηχανισμων του οπως η αστυνομια, τα δικαστηρια και ο στρατος αλλα και των «δημοκρατικων» του μηχανισμων - του κοινοβουλιου, και η αντικατασταση του απο το εργατικο κρατος. **Ενα συστημα αμεσης δημοκρατιας οπου οι απλοι ανθρωποι θα εχουν τη δυνατοτητα να αυτοδιαχειριζονται την οικονομια προς οφελος ολοκληρης της κοινωνιας και να αποφασιζουν δημοκρατικα για το καθε τι που τους αφορα.**

Αυτο ομως δεν μπορει να γινει παρα μονο μεσα απο μια βιαιη και μαζικη εργατικη επανασταση. Και αυτο **επειδη μια αλλαγμενη κοινωνια μπορει να χτιστει μονο απο αλλαγμενους ανθρωπους, με αλλαγμενη συνειδηση.** *«Για την δημιουργια σε μαζικη κλιμακα αυτης της κομμουνιστικης συνειδησης, οπως και για την επιτυχια του ιδιου του στοχου της επαναστασης»*, εγαφε ο Μαρξ, *«πρεπει να αλλαξουν οι ιδιοι οι ανθρωποι σε μαζικη κλιμακα, και αυτο μπορει να συμβει μονο σε ενα πρακτικο κινημα, σε μια επανασταση. Η επανασταση ειναι αναγκαια οχι μονο επειδη δεν μπορει να ανατραπει με κανενα αλλο τροπο η αρχουσα ταξη, αλλα επισης και επειδη μονο μεσα σε μια επανασταση μπορει η ταξη που θα την ανατρεψει να ξεφορτωθει τα συσσωρευμενα σκουπιδια του παρελθοντος και να γινει ικανη να ξαναχτισει την κοινωνια.»*

Ομως, σε καθε κοινωνια, *«οι κυριαρχες ιδεες, ειναι οι ιδεες της αρχουσας ταξης»* επεσημανε ο Μαρξ. Οι κυριαρχες ιδεες σημερα ειναι οι ιδεες που βλεπουν τον καπιταλισμο σαν αιωνιο συστημα, οι ιδεες του εθνικισμου και του ρατσισμου, οι ιδεες που υποστηριζουν οτι οι εργατες ειναι ανικανοι να κυβερνησουν την κοινωνια, οτι χρειαζονται αλλοι ανωτεροι και καλυτεροι, ειτε αυτοι ειναι οι αστοι με τους "σπουδασμενους" τεχνοκρατες ειτε αριστεροι γραφειοκρατες, (και αυτοι σπουδασμενοι), ειτε ακομα ολοι τους μαζι. Αυτες ειναι οι ιδεες της πλειοψηφειας της εργατικης ταξης σημερα.

Πως αλλαζει η συνειδηση της εργατικης ταξης

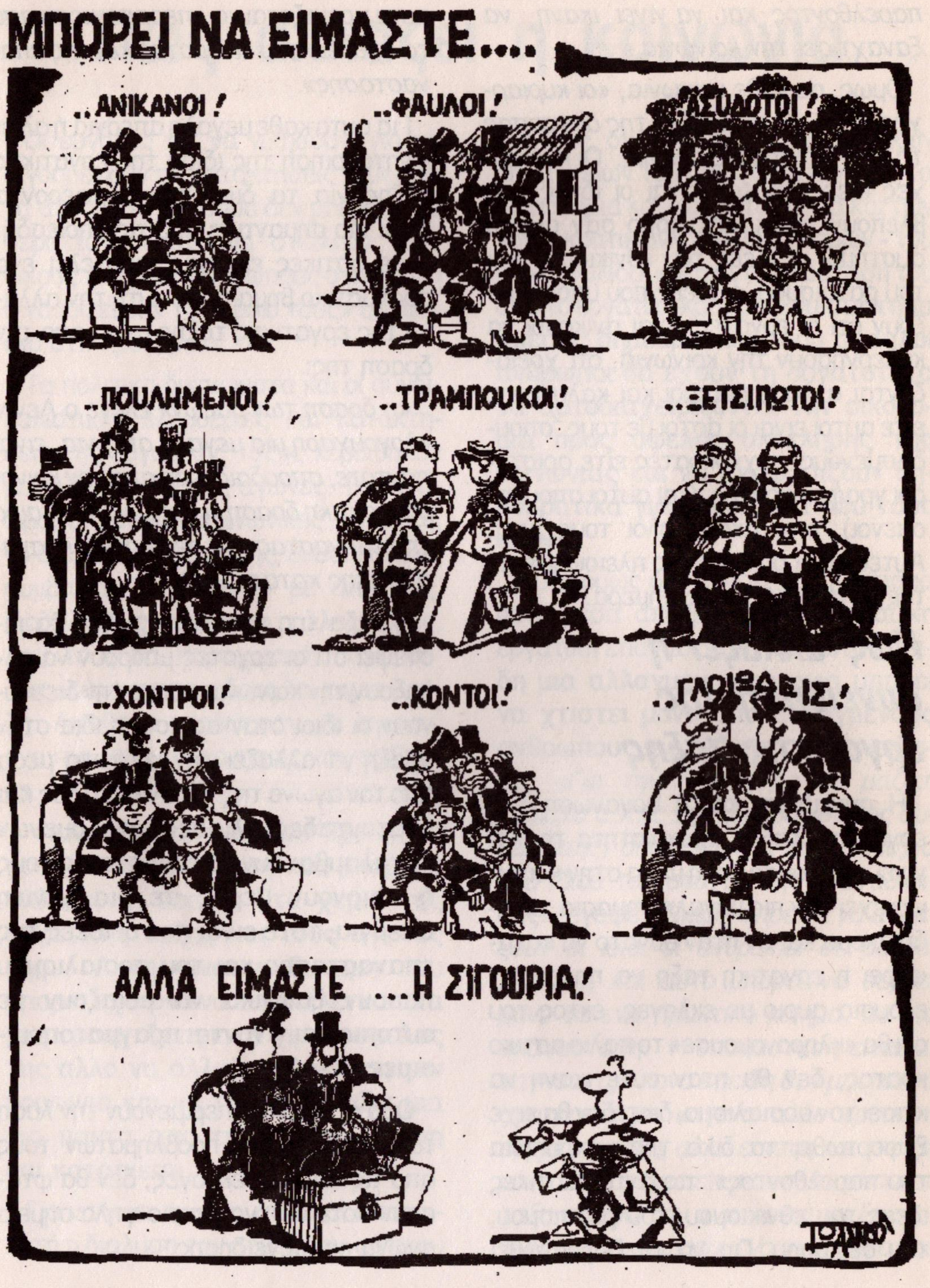
Η συνειδηση και η οργανωση της εργατικης ταξης, η ικανοτητα της να γινει η αρχουσα ταξη μεσα στην κοινωνια εχει την πιο μεγαλη σημασια, επειδη ακομα και αν ηταν δυνατο να καταφερει η εργατικη ταξη να παρει την εξουσια αυριο με εκλογες, εκτος του οτι θα «κληρονομουσε» το παλιο αστικο κρατος, δεν θα ηταν ουτε ικανη να κτισει τον σοσιαλισμο, διοτι δεν θα ειχε ξεφορτωθει τα δικα της «σκουπιδια του παρελθοντος», τις αντιδραστικες ιδεες του εθνικισμου, του ρατσισμου, του σεξισμου. Για να τα ξεφορτωθει αυτα χρειαζεται να *«περασει μεσα απο το σχολειο του κινηματος και της επαναστασης»*.

Για αυτο καθε μεγαλη απεργια ή αλλη κινητοποιηση της ιδιας της εργατικης ταξης για τα δικα της συμφεροντα ειναι πιο σημαντικη απο τις οποιεσδηποτε αστικες εκλογες, αποτελει ενα πραγματικο βημα προς αυτη την αλλαγη της εργατικης ταξης μεσα απο την δραση της:

«η δραση των μαζων» ελεγε ο Λενιν *«λογουχαρη μια μεγαλη απεργια, ειναι παντοτε, σπουδαιοτερη απο την κοινοβουλευτικη δραση κι οχι μονο τον καιρο της επαναστασης ή σε περιοδο επαναστατικης καταστασης»*

Η μαζα της εργατικης ταξης θα πιστεψει οτι οι εργατες μπορουν να αλλαξουν την κοινωνια και να την διευθυνουν οι ιδιοι οταν αρχισει η ιδια στην πραξη να αλλαζει την κοινωνια μεσα απο τον αγωνα της. **Οταν δεκαδες και εκατονταδες χιλιαδες εργαζομενων καταλαμβανουν τα εργοστασια τους ή παιρνουν μερος σε μια γενικη απεργια, τοτε ειναι που οι ιδεες της επαναστασης και του σοσιαλισμου παυουν ξαφνικα να μοιαζουν με ουτοπια και γινονται πραγματοποιησιμες.**

Οσο οι εργατες περιμενουν την λυση των ουσιαστικων προβληματων τους απο τις αστικες εκλογες, δεν θα φτασουν ποτε σε ενα τετοιο ψηλο σημειο αγωνα και συνειδησης.

Ενα πολυ καλο παραδειγμα αυτης της διαδικασιας ειναι η εμπειρια του Μαη του '68 στη Γαλλια. Λιγο καιρο πριν ξεσπασει το κυμα των απεργιων και καταληψεων οι διαφοροι αστοι αναλυτες και αλλοι απολογητες του συστηματος μιλουσαν για το τελος της εργατικης ταξης σαν τη δυναμη που μπορει να κανει επανασταση και να αλλαξει το συστημα. Η μεγαλη περιοδος αναπτυξης του Γαλλικου καπιταλισμου τους εκανε να μιλουν για την ενσωματωση της στο συστημα, τον εκφυλισμο της και αλλα παρομοια. Μεσα σε λιγες βδομαδες αυτη η ιδια εργατικη ταξη οργανωσε την μεγαλυτερη Γενικη Απεργια στην ιστορια, καταλαμβανε εργοστασια, και οργανωνε διαδηλωσεις εκατομμυριων εργατων. Ο Ντε Γκωλ, ο προεδρος της Γαλλιας αναγκαστηκε να το σκασει απο τη χωρα και να καταφυγει στη Γερμανια κρυφα για να εξασφαλισει συμπαρασταση.

Με τον ιδιο τροπο διαψευστηκαν και οσοι μιλουσαν για «το τελος της ιστοριας» μετα την καταρρευση των καθεστωτων του κρατικου καπιταλισμου εννοωντας οτι ηλθε και το τελος των σοσιαλιστικων ιδεων και της εργατικης ταξης σαν επαναστατικης ταξης. Μεσα σε ελαχιστο χρονο τις εξεγερσεις στην Α. Ευρωπη τις διαδεχτηκε η εξεγερση στο Λος Ατζελες το '92, ο καυτος Χειμωνας του '95 στη Γαλλια με τις μεγαλες απεργιες, ενω μια σειρα συντηρητικες κυβερνησεις επεσαν η μια μετα την αλλη σαν αποτελεσμα μαζικων εργατικων αγωνων, οπως στην Ελλαδα, την Ιταλια, τη Γαλλια, την Αγγλια, τη Τουρκια.

Μεσα απο αυτους τους αγωνες ειναι που η εργατικη ταξη αποκτα συνειδηση της δυναμης της και ξεφορτωνεται τις αντιδραστικες ιδεες της. Στην εξεγερση του Μαη του '68 χιλιαδες εργατες και φοιτητες κατεβηκαν στους δρομους με το συνθημα «ειμαστε ολοι Γερμανοεβραιοι» για να υπερασπιστουν ενα απο τους ηγετες των φοιτητων που η κυβερνηση προσπαθουσε να κτυπησει βαζοντας μπροστα το ρατσιστικο επιχειρημα οτι ηταν Γερμανος και Εβραιος.

Η σταση των επαναστατων στις εκλογες

Με αυτα τα δεδομενα ποια πρεπει να ειναι η σταση των επαναστατων σοσιαλιστων απεναντι στις εκλογες και την αστικη δημοκρατια; Να καταγγελουν την αστικη δημοκρατια και να περιμενουν με σταυρωμενα χερια μεχρι να κινηθει η ιδια η εργατικη ταξη;

Την απαντηση τη δινει και παλι με πολυ χαρακτηριστικο τροπο ο Λενιν: «*Ακομα και αν... μια σχετικα μεγαλη μειοψηφια των βιομηχανικων εργατων ακολουθουν τους Καθολικους ιερεις... σημαινει χωρις αμφιβολια οτι ο κοινοβουλευτισμος στην Γερμανια δεν ειναι ακομα πολιτικα ξεπερασμενος, οτι η συμμετοχη στις κοινοβουλευτικες εκλογες και η παλη στην κοινοβουλευτικη πλατφορμα ειναι υποχρεωτικη για το κομμα του επαναστατικου προλεταριατου ακριβως με τον σκοπο να εκπαιδευσουμε τα καθυστερημενα στρωματα της δικιας του ταξης... Οσο εισαι ανικανος να διαλυσεις το αστικο κοινοβουλιο και καθε αλλο τυπο αντιδραστικου θεσμου, πρεπει να δουλευεις μεσα τους ακριβως επειδη εκει θα βρεις ακομα εργατες που αποβλακωνονται απο τους ιερεις.*»

Βεβαια αυτη την στιγμη δε υπαρχει ενα επαναστατικο κομμα για να παρει μερος στις εκλογες με το δικο του υποψηφιο. Αλλα ακομα και σε αυτη την περιπτωση οι επαναστατες πρεπει να χρησιμοποιησουν την ψηφο και τις εκλογες με τροπο που να οφελει το κινημα. Πρεπει να τις χρησιμοποιησουν χωρις κανενα ενδοιασμο και με τον ιδιο κυνικο υπολογισμο με τον οποιο χρησιμοποιουν οι αστοι την δημοκρατια τους, αλλα χωρις να καλλιεργουν ουτε μια στιγμη αυταπατες για τις εκλογες και τη κοινοβουλευτικη μεταρρυθμιση.

Οι επαναστατες σοσιαλιστες εχουν την υποχρεωση να κερδισουν το μεγαλυτερο μερος της εργατικη ταξης προς τις επαναστατικες ιδεες γιατι πρωταγωνιστης της επαναστασης ειναι η ιδια η εργατικη ταξη και οχι καποιοι «εκπροσωποι» για λογαριασμο της.

Γι' αυτο πρεπει να χρησιμοποιουν τις εκλογες για να ακουστει η προπαγανδα τους πιο πλατια. Ειναι μια καλη ευκαιρια να μιλησουν σε χιλιαδες εργατες. Η αφηρημενη προπαγανδα ομως δεν ειναι αρκετη. Οι μαρξιστες δεν ειναι καποιοι ιεραποστολοι που κανουν κηρυγμα στους εργατες, αλλά παρεμβαινουν στους καθημερινους αγωνες ωστε να δεσουν την εμπειρια των εργατων με την προοπτικη της ανατροπης του καπιταλισμου. Δεν παμε για παραδειγμα σε μια απεργια για να προπαγανδισουμε το «Κεφαλαιο» του Μαρξ, αλλα για να συνδεσουμε τα συγκεκριμενα ζητηματα της απεργιας με την συνολικη προοπτικη της εργατικης ταξης. Οτι παλευουμε για να κερδισουμε τα αιτηματα με νυχια και με δοντια αλλα ο μονος τροπος για να μην μας τα παρουν πισω, ειναι να ανατρεψουμε αυτους που δημιουργουν και διαιωνιζουν την εκμεταλλευση.

Ετσι και οι εκλογες. Δεν αρκει η γενικη προπαγανδα εναντια στις κοινοβουλευτικες αυταπατες. Για εκατομμυρια εργατες σε ολο το κοσμο οι εκλογες ειναι μια πολιτικη μαχη στην οποια καθρεφτιζεται η ταξικη διαιρεση της κοινωνιας. Το να κερδισουν «εκεινοι» ή «εμεις», οι εκπροσωποι των πλουσιων ή οι εκπροσωποι των εργατων ειναι μια πολιτικη κοντρα για τους εργατες.

Για αυτο η πολωση στις εκλογες υπαρχει παντα, ακομα και οταν τα κομματα προσπαθουν να την αποφυγουν. Οι εκλογες καθρεφτιζουν τον πραγματικο διαχωρισμο της κοινωνιας σε αντιπαλα ταξικα στρατοπεδα.

Οι επαναστατες δεν μπορουν τετοιες στιγμες να μενουν ουδετεροι. Διαλεγουν στρατοπεδο ψηφιζοντας μαζι με τους εργατες που πιστευουν ακομα οτι με τη ψηφο τους θα εκφρασουν την αγανακτηση τους εναντια στις επιθεσεις του κεφαλαιου, λεγοντας τους ομως ταυτοχρονα την αληθεια για τ' αδιεξοδα της μεταρρυθμισης μεσα απο τις εκλογες και το κοινοβουλιο.

Ψηφο στον υποψηφιο του εργατικου κομματος

Μεσα στις σημερινες συνθηκες, αυτο μεταφραζεται σε ψηφο στον υποψηφιο του εργατικου κομματος, ψηφο στον υποψηφιο του ΑΚΕΛ. Για τις προεδρικες του '98 σημαινει ψηφο στον Ιακωβου.

Δεν «προτιμουμε» βεβαια τον Ιακωβου επειδη ειναι καλυτερος απο τους αλλους ή επειδη πιστευουμε οτι θα ακολουθησει μια πιο φιλεργατικη πολιτικη. Ετσι και αλλιως οι πιθανοτητες να ακολουθησει ενας απο τους υποψηφιους λιγοτερο κακη για την εργατικη ταξη πολιτικη απο οτι οι αλλοι δεν θα εξαρτηθουν τοσο απο τις προθεσεις και την πολιτικη αυτου που θα εκλεγει οσο απο την επιδραση που θαχει το αποτελεσμα των εκλογων πανω στην αυτοπεποιθηση και την ικανοτητα της εργατικης ταξης να αντισταθει ενεργα.

Ο ιδιος ο Ιακωβου εχει υιοθετησει, δυστυχως, το μεγαλυτερο μερος της πολιτικης του Κληριδη και του Συναγερμου: την στηριξη και ενισχυση του «Ενιαιου Αμυντικου Δογματος», τους εξοπλισμους και την αγορα των S-300, την ενταξη στο καπιταλιστικο κλαμπ της Ευρωπαϊκης Ενωσης, ακομα και την "αναγκη" εκσυγχρονισμου και ιδιωτικοποιησεων. Ολ' αυτα που στην πραγ-

ματικοτητα θα επρεπε να ειναι η αιχμη του δορατος της κριτικης προς την κυβερνηση του Κληριδη, εχουν γινει σημεια αναφορας του Ιακωβου και σε μερικα μαλιστα υπερθεματιζει και του Κληριδη.

Η μονη διαφορα του Ιακωβου απο τους υπολοιπους, που παιζει ομως ρολο για τους επαναστατες, ειναι οτι ειναι ο υποψηφιος του ΑΚΕΛ. Και αυτο ειναι ενα γεγονος που καθοριζεται απο την συνειδηση του κοσμου. Ασχεται με το τι δηλωνει ο ιδιος, και παρα το οτι σημερα τον υποστηριζει και το ΔΗΚΟ, ο κοσμος τον βλεπει σαν υποψηφιο του ΑΚΕΛ και πρωτα και κυρια τα ιδια τα μελη του ΑΚΕΛ. Ετσι, ενω μια νικη του Ιακωβου δεν θα θεωρηθει σαν αποκλειστικη και μεγαλη νικη του ΑΚΕΛ, ωστοσο μια ηττα του θα θεωρηθει απο ολους σαν μεγαλη ηττα, πρωτα και κυρια για το ΑΚΕΛ.

Τι θα σημαινει σε αυτη την κατασταση μια ηττα του ΑΚΕΛ; Το ιδιο το ΑΚΕΛ δεν ειναι με κανενα τροπο υποδειγμα εργατικου κομματος. Ξεπουλαει τους εργατικους αγωνες, συνεργαζεται με τους αστους, ειναι το ιδιο ενας μεγαλος εργοδοτης, και εχει ενα εθνικιστικο παρελθον και ενα καθολου διεθνιστικο παρον. Αυτη ειναι η πραγματικοτητα που βγαινει αν κοιταξει κανεις την πολιτικη του και την πρακτικη του.

Παρ ολα αυτα ομως εκει βρισκεται η μεγαλη μαζα των εργατων που εστω και καπως συγχισμενα ή μπερδεμενα εχουν συνειδηση οτι ζουμε σ' ενα κοσμο χωρισμενο σε ταξεις, στ' αφεντικα και τους εργατες. Αυτη η μεγαλη μαζα της ταξικα συνειδητης και οργανωμενης εργατικης ταξης προσβλεπει προς το ΑΚΕΛ σαν το κομμα που μπορει ν' αλλαξει τη ζωη της και τη κοινωνια. Αυτο εχει τις ριζες του, στο ρολο που επαιξε στο παρελθον το ΑΚΕΛ στους αγωνες της εργατικης ταξης εναντια στην φτωχεια και την εξαθλιωση που προκαλει ο καπιταλισμος. Το ΑΚΕΛ παραμενει μεχρι σημερα το κομμα που μιλα στο ονομα της εργατικης ταξης και του σοσιαλισμου, ασχετα με το τι εννοει σαν σοσιαλισμο. Ειναι το κομμα που μιλα για επαναπροσεγγιση και στηριζει τις εκδηλωσεις επαναπροσεγγισης. Ειναι το κομμα που συγκρουεται με την εθνικοφροσυνη και τον Γριβισμο, οσο υποτονικα και αν το κανει.

Δεν ειναι βεβαια πολλα αυτα. Αλλα εστω και αυτα τα λιγα και η επιδραση που εχουν στην εργατικη ταξη θα αδυνατισουν αν ο υποψηφιος του ΑΚΕΛ χασει απο τους αλλους υποψηφιους, γιατι θα ειναι χασιμο απο τα δεξια. Στη συνειδηση των πιο ταξικα συνειδητων εργατων θα φανει οτι αδυνατιζουν οι ιδεες του σοσιαλισμου, της επαναπροσεγγισης και της ειρηνης. Θα φανει οτι κερδιζουν οι υποστηριχτες του καπιταλισμου, του σοβινισμου, του ρατσισμου και της πολεμοκαπηλειας. Αυτο θα εχει σιγουρα αρνητικη επιδραση στην αυτοπεποιθηση των πιο ταξικα συνειδητων εργατων και στη δυνατοτητα τους να αντιμετωπισουν αποφασιστικα τις επιθεσεις που δεχονται απο τους κεφαλαιοκρατες.

Αντιθετα μια νικη του υποψηφιου του ΑΚΕΛ σ'αυτες τις εκλογες, οσο κι αν ο Ιακωβου δεν διαφερει και πολυ απο τον Κληριδη, θα καταγραφει στην συνειδη αυτων των εργατων, σαν απορριψη της Συναγερμικης φιλοσοφιας, της λιτοτητας για τους εργαζομενους και των επιδοτησεων για τους βιομηχανους, των δισεκατομμυριων για πολεμοκαπηλα δογματα και των περικοπων στα νοσοκομεια και τα σχολεια.

Αυτο βεβαια δεν σημαινει καθολου οτι μια κυβερνηση Ιακωβου θα υπηρετησει λιγοτερο αξια τους ελληνοκυπριους καπιταλιστες. Η διαφορα ειναι οτι μπορει να βρει μπροστα της μια εργατικη ταξη με περισσοτερη αυτοπεποιηθηση και αποφασιστικοτητα να αντιμετωπισει τις επιθεσεις του. Και αυτο ειναι κατι πολυ σημαντικο για μας.

Μπορει, η νικη του υποψηφιου του ΑΚΕΛ να μην σημαινει μια αριστερη στροφη, αλλα η ηττα απο τα δεξια θα σημαινει σιγουρα δεξια στροφη και αδυνατισμα της αυτοπεποιθησης των σοσιαλιστων εργατων. Και αυτο ειναι κατι που δεν το θελουμε καθολου. Μεσα σ' αυτο το κομματι οι επαναστατες εχουν ενα σημαντικο ακροατηριο και δεν θελουμε να ελαττωθει η δυνατοτητα ν απευθυνομαστε σε αυτο.

Ολο αυτο τον κοσμο βεβαια δεν θα τον βρουμε αν αποστασιοποιηθουμε απο μια μαχη που αυτοι θεωρουν σημαντικη. Πρεπει να τοποθετηθουμε στο πλευρο των εργατων που θελουν να αντιπαλεψουν την πολιτικη της κυβερνησης, που θελουν να δωσουν ενα τελος στη θλιβερη πενταετια του Κληριδη και να πεταξουν τους πραξικοπηματιες εξω απο το προεδρικο. Γι αυτο μαυριζουμε μαζι τους τον Κληριδη και τον Συναγερμο και ψηφιζουμε Ιακωβου.

Ετσι θα εχουμε τη δυνατοτητα να τους μιλησουμε και να τους εξηγησουμε οτι η ψηφος δεν αρκει. Οτι δεν πρεπει να εχουμε καμια αυταπατη οτι ο Ιακωβου θα δικαιωσει τις προσδοκιες της εργατικης ταξης για μια καλυτερη ζωη και ειρηνη στη Κυπρο. Οτι αν θελουμε να αλλαξουμε τη ζωη μας και τη κοινωνια χρειαζεται εκτος απο την κυβερνηση να ξεφορτωθουμε και το συστημα που εκπροσωπει. Και αυτο δεν μπορει να γινει μεσα απο τις εκλογες και τη Βουλη. Χρειαζονται οι δικοι μας αγωνες, χρειαζεται πανω απ' ολα να χτισουμε σοσιαλιστικη οργανωση και προοπτικη.

Η αποχη και το λευκο

Οι δεξιες προσαρμογες του ΑΚΕΛ για να κερδισει ψηφοφορους απο τα δεξια και οι εθνικιστικες κορωνες του Ιακωβου για τους εξοπλισμους και το Δογμα εχουν κανει καποιο κοσμο, να προβληματιζονται για αποχη ή λευκο.

Η αποχη ομως σαν πολιτικη διαμαρτυρια εχει νοημα μονο οταν μπορει να ερμηνευτει σαν ομοιογενης διαμαρτυρια απεναντι σε ολους τους υποψηφιους απο την ιδια πολιτικη κατευθυνση.

Κατι τετοιο ομως δεν μπορει να γινει σημερα. Δεν υπαρχει κανενας τροπος να ξεχωρισει η αποχη ή το λευκο των ακροδεξιων σοβινιστων που καταγγελουν ολα τα κομματα γιατι δεν προωθουν περισσοτερο τους εξοπλισμους και τη στρατευση των γυναικων, απο την αποχη ή το λευκο ενος νεολαιου που εχει συχαθει τις εθνικιστικες φανφαρες ολων ή το λευκο που ριχνει ενας εργαζομενος στο σφαγειο της Κοφινου που νοιωθει αηδια για ολους οσους ξεπουλησαν την απεργια τους.

Απο την αλλη η αποχη σαν μποϋκοταρισμα των εκλογων, θα πρεπει να ειναι η αντιδραση στην προσπαθεια της αστικης ταξης να βαλει σε εκλογικα καναλια και να εξουδετερωσει ετσι ενα ζωντανο μαζικο κινημα. Σημαινει επιλογη μιας αλλης μορφης αγωνα, των καταληψεων ή της γενικης απεργιας ή των διαδηλωσεων που γινονται την στιγμη εκεινη. Για παραδειγμα, τον Μαη του '68 στην Γαλλια, στην διαρκεια της γενικης απεργιας ο προεδρος Ντε Γκωλ προκυρηξε εκλογες «για να αποφασισει ο κοσμος το τι επρεπε να γινει». Σε εκεινες τις εκλογες, το κινημα επρεπε να απαντησει με αρνηση των ιδιων των εκλογων. Δεν το εκανε, και εχασε.

Σημερα δεν υπαρχει ουτε το μαζικο εκεινο κινημα που απειλειται απο τις εκλογες με διαλυση, ουτε η δυνατοτητα να φανει η αποχη σαν μια συγκεκριμμενη πολιτικη. Εξαλλου αν υπηρχε αυτη η δυνατοτητα θα υπηρχε σιγουρα και καποιος ή καποιοι πολιτικοι φορεις, που θα μπορουσαν να βαλουν δικο τους υποψηφιο, οποτε παλι δεν θα καταληγαμε στην αποχη.

Για οσους καταληγουν στην αποχη ή το λευκο επειδη δεν θελουν να δωσουν την ψηφο «τους» (την «ιερη» «τους» ψηφο) για να σωσουν τα «πιστευω» τους και να μη γινουν «συνυπευθυνοι» για τα κακα που θα κανει ο οποιος εκλεγει, το μονο που μπορει να πει κανεις ειναι οτι αυτα δεν ειναι παρα μια προσωπικη διαμαρτυρια, και σαν τετοια δεν εχει σχεση με την πολιτικη, αλλα μονο με την ικανοποιηση του μικροαστικου εγωισμου τους. Ετσι και αλλοιως οσον αφορα τις «ευθυνες τους», και η αποχη τους θα συμβαλει στο να εκλεγει ή οχι καποιος.

Μπορει η καταψηφιση του Ιακωβου να αποτελεσει αριστερη διαμαρτυρια;

Κυκλοφορει ομως σε καποιο βαθμο και μια αλλη αντιληψη σε καποιους που βρισκονται στον ευρυτερο αριστερο χωρο. Η διαθεση να «τιμωρησουν» το ΑΚΕΛ για τις δεξιες του επιλογες, ελπιζοντας οτι θα κινηθει αριστερα, ριχνοντας λευκο ή ψηφιζοντας καποιο απο τους αλλους υποψηφιους.

Δεν υπαρχει κανενας λογος να πιστευουμε οτι αν το ΑΚΕΛ χασει θα παει πιο αριστερα, και ο κυριοτερος λογος ειναι γιατι το ΑΚΕΛ δεν θα χασει απο τα αριστερα. Οποιος ή οποιοι απο τους αλλους υποψηφιους βγουν δυναμωμενοι σε βαρος του υποψηφιου του ΑΚΕΛ, θα ερμηνευτει σαν δυναμωμα πιο δεξιων θεσεων: Ο Κληριδης ειναι ο δηλωμενος αντικομμουνιστης και υποστηρικτης του κεφαλαιου, ο Λυσσαριδης ειναι αυτος που εμφανιζεται, (μαζι με τον Κουτσου) σαν η πιο εθνικιστικη πτερυγα της πολιτικης ζωης, ο Βασιλειου ειναι ο γνωστος που αποφυλακισε τον Σαμψων και επεβαλε το ΦΠΑ ενω οι Γαλανος και Ρολανδης ειναι γνωστο οτι ειναι γεφυρες για να μεταφερτουν ψηφοι προς το Κληριδη.

Μπορει το ΑΚΕΛ να μετακινηθει αν χασει, αλλα οχι προς τα αριστερα. Θα παει προς τα δεξια για να ξαναπαρει τους χαμενους ψηφους. Αυτο εξαλλου φανηκε και κατα τη διαρκεια της τελευταιας πενταετιας που πολλοι περιμεναν οτι το ΑΚΕΛ που βρεθηκε στην αντιπολιτευση μετα την ηττα του '93, θα ηταν πιο μαχητικο και αριστερο. Τιποτα τετοιο βεβαια δεν εγινε.

Την ιδια λαθεμενη λογικη ακολουθουν και οσοι σκεφτονται να ψηφισουν καποιον αλλο απο τους υποψηφιους της αντιπολιτευσης, Λυσσαριδη ή Βασιλειου για να τους δωσουν τη δυνατοτητα να πιεσουν για συνεργασια στο δευτερο γυρο και να μπορεσουν να επηρεασουν την πολιτικη του Ιακωβου.

Κατ' αρχην δεν υπαρχει καμια εγγυηση οτι ο Λυσσαριδης ή ο Βασιλειου θα προτιμησουν να συνεργαστουν με τον Ιακωβου στο δευτερο γυρο, αφου σημερα φλερταρουν ανοιχτα και οι δυο με τον Κληριδη. Ακομα και αν προτιμησουν τον Ιακωβου, ο επηρεασμος που μπορουν να κανουν δεν θα ειναι προς τ' αριστερα και για το συμφερον της εργατικης ταξης.

Ο Λυσσαριδης παρα το οτι παρουσιαζει τον εαυτο του σαν τη «μονη προοδευτικη» υποψηφιοτητα, δεν αποτελει με κανενα τροπο μια αριστερη εναλλαχτικη προταση απεναντι στον υποψηφιο του ΑΚΕΛ.

Το τι ειναι καποιος, δεν οριζεται απο το τι δηλωνει ο ιδιος για τον εαυτο του ή το κομμα του, αλλα απο τη πολιτικη πρακτικη και προπαγανδα του κομματος του, τη συνθεση του, τη παραδοση του, την εικονα που εχουν οι μαζες για το κομμα, η σχεση του με την οργανωμενη εργατικη ταξη. Με βαση ολ' αυτα η ΕΔΕΚ δεν ειναι με κανενα τροπο εργατικο κομμα και ο Λυσσαριδης «σοσιαλιστης» υποψηφιος.

Η μονη σχεση που εχει ο Λυσσαριδης και το κομμα του με τον σοσιαλισμο ειναι το προθεμα «σοσιαλιστικο» που εβαλαν μπροστα στο ΕΔΕΚ (Ενιαια Δημοκρατικη Ενωση Κεντρου) αρκετα χρονια μετα την ιδρυση του (μετα το 74). Ο Λυσσαριδης ειναι αυτος που προβαλλει την πιο εθνικιστικη πολιτικη στο Κυπριακο, μετα τον Κουτσου. Διεκδικει την πατροτητα του δογματος και υπερθεματιζει στο θεμα των εξοπλισμων. Ειναι αυτος που ζητα μορατοριουμ και καθηλωση των δημοσιων υπαλληλων. Αντιπροσωπευει οτι πιο μικροα-

στικο υπαρχει μεσα στη κοινωνια. Δεν ειναι τυχαιο οτι το κεντρικο του συνθημα(αφισσα) στις εκλογες ειναι το «δεν ειμαστε προβατα, ψηφιζουμε ελευθερα». Αφισσα που απευθυνεται στα πιο αντιδραστικα ενστικτα των πιο μικροαστικων και καθιστερημενων κομματιων της κοινωνιας. Με αυτα ειναι ταυτισμενος στη συνειδηση των μαζων ο Λυσσαριδης.

Ο Λυσσαριδης βεβαια, δεν ειναι ουτε χειροτερος, ουτε καλυτερος απο τον Ιακωβου. Δεν ειναι ομως και με κανενα τροπο μια «προοδευτικη» υποψηφιοτητα. Δεν υπαρχει κανενας λογος να τον «προτιμησουμε» απο τον Ιακωβου που ειναι ο υποψηφιος του ΑΚΕΛ που ειναι το κομμα προς το οποιο προσβλεπει το πιο ταξικα συνειδητο και οργανωμενο κομματι της εργατικης ταξης.

Ο Βασιλειου μπορει να το παιζει σαν πιο διαλλαχτικος στο Κυπριακο αλλα δεν πρεπει να ξεχναμει οτι ειναι στη διαρκεια της δικης τους διακυβερνησης, οπως περηφανευεται ο ιδιος, που ξοδευτηκαν τα περισσοτερα λεφτα για εξοπλισμους. Δεν πρεπει να ξεχναμε οτι ειναι αυτος που επεβαλε το ΦΠΑ, οτι ειναι αυτος που εστειλε τα ΜΜΑΔ που ερριξαν το ξυλο και τα δακρυγονα στην περιπτωση του Rainbow στο Ακακι, οτι ειναι αυτος που εστειλε τις μπουλτοζες στο Γκαβερνορς και καταστρεψαν τις παραγκες του κοσμου για να χτισει ανενοχλητος τον δικο του εξοχικο για να κανει τις διακοπες του.

Με κανενα τροπο οι Βασιλειου και Λυσσαριδης δεν αποτελουν προοδευτικη εναλλαχτικη προταση στον υποψηφιο του ΑΚΕΛ.

Θελουμε να χανει το ΑΚΕΛ, αλλα απο τα αριστερα, για να μπορεσει να κερδισει εδαφος μια αριστερη πολιτικη. Οταν για παραδειγμα οι εργαζομενοι στο σφαγειο της Κοφινου αμφισβητησαν την ηγεσια τους που ηθελε να κλεισει την απεργια, ηταν μια αμφισβητηση του ΑΚΕΛ απο τα αριστερα. Καποια μελη του προβληματιστηκαν θετικα, και για την πολιτικη του ΑΚΕΛ και για την ικανοτητα της εργατικης ταξης να αγωνιζεται. Και αν αυτος ο κοσμος ελθει σε μια αριστερη οργανωση σαν την Εργατικη Δημοκρατια τοσο το καλυτερο.

Σοσιαλιστικη Οργανωση

Δεκαδες χιλιαδες εργαζομενοι στις 8 του Φεβραρη θα μαυρισουν την κυβερνηση των περικοπων και της αναβιωσης του εοκαβητισμου, δινοντας τη ψηφο τους στον υποψηφιο του ΑΚΕΛ, τον Γιωργο Ιακωβου. Απο αυτους ομως ενας σημαντικος αριθμος θα τον ψηφισει γνωριζοντας οτι δεν προκειται ν αλλαξουν και πολυ τα πραγματα.

Πολυ συντομα μετα τις εκλογες αυτο θα αρχισουν να το διαπιστωνουν πολυ περισσοτεροι. Καποιοι απο αυτους μπορει να οδηγηθουν και σε ενα αισθημα απογοητευσης και αδιεξοδου, οτι τα πραγματα θα συνεχισουν στον ιδιο κατηφορο οπως και πριν, και οτι κανενας δεν μπορει να σταθει εμποδιο σε αυτη τη πορεια. Καποιοι αλλοι θα στραφουν προς τον εθνικισμο και το ρατσισμο αναζητωντας διεξοδο στη κριση, την ανεργια και την απειλη του πολεμου. Ενα σημαντικο κομματι ομως θα στραφει και προς τις επαναστατικες ιδεες. Η Εργατικη Δημοκρατια που εδωσε μαζι με αυτο το κοσμο τη μαχη πριν τις εκλογες και κατα τις εκλογες για να φυγει ο Κληριδης και ο Συναγερμος, μπορει να κερδισει απο αυτο το κομματι.

Πολλους απο αυτους τους συντροφους ομως τους απασχολει το ερωτημα: «Μπορει η Εργατικη Δημοκρατια να γινει ποτέ τοσο δυνατη ωστε να μπορει να επηρεασει τα πραγματα;»

Η απαντηση βρισκεται στον χαρακτηρα της ιδιας της καπιταλιστικης κοινωνιας. Σε περιοδους μακροσυρτης κρισης οπως αυτη που ζουμε σημερα, χιλιαδες απλοι ανθρωποι ερχονται ολοενα και πιο συχνα σε συγκρουση με αντιληψεις και καταστασεις που προηγουμενα θεωρουσαν δεδομενες και αναλλοιωτες.

Οταν η εργατικη ταξη μπαινει σε κινηση, οταν οι αγωνες αρχιζουν να ξεσπουν αυτες οι ιδεες που κυριαρχουν μεσά στους εργαζομενους αλλαζουν σε μαζικη κλιμακα. Ανακαλυπτουν πως οχι μονο δεν ειναι ανισχυροι αλλά ειναι ικανοι να παρουν τή τυχη στα χερια τους.

Ηδη πολλοι αριστεροι αγωνιστες βλεπουν οτι θα χρειαστουν αγωνες σε ολα τα μετωπα και μετα απο μια εκλογη του Ιακωβου. Αυτη η πεποιθηση ειναι ιδιαιτερα εντονη αναμεσα σε αυτους που εδωσαν σκληρες μαχες την τελευταια πενταετια.

Η αγωνιστικη διαθεση σ'ενα μεγαλο κομματι της εργατικης ταξης υπαρχει. Αυτη πρεπει να αρχισει να οργανωνεται πολιτικα απο τωρα. Διαφορετικα θα βρεθει απροετοιμαστη μπροστα στα σκληρα πολιτικα διλημματα που προκειται ν'ανοιξουν μετα τις εκλογες: Θα ειναι «ρεβανσησμος» η αποκαθηλωση των πραξικοπηματιων και των εγκαθε-

των του ΔΗΣΥ απο τα διαφορα ποστα; Θα δεχτουμε συνεχιση του «διαλογου» για αχρηστευση της ΑΤΑ; Χρειαζεται να περιμενουμε «δειγματα γραφης» απο τον Ιακωβου ή πρεπει να αρχισουμε τις απεργιες για αυξησεις απο τωρα;

Οι ηγεσιες των συντεχνιων ειναι ετοιμες να ζητησουν αυτοσυγκρατηση, περιοδο χαριτος και αναμονη. Μονο ενα δικτυο απο πολιτικα ξεκαθαρους μαχητες του σοσιαλισμου μπορει να στηριξει τους αγωνες που ερχονται.

Για να αξιοποιησουμε την εκλογικη ηττα του Κληριδη και της δεξιας, για να εχουμε μια πραγματικη αλλαγη χρειαζεται σοσιαλιστικη οργανωση και προοπτικη. Χρειαζομαστε μια μαζικη οργανωση που να στηριζει και να στηριζεται στους αγωνες και τη δυναμη των εργατων και οχι να προσπαθει απλα να κερδισει θεσεις μεσα στους στημενους θεσμους του καπιταλισμου. Χρειαζομαστε ενα κομμα επαναστατικο, που να παλευει για την ανατροπη της αρχουσας ταξης και οχι για «συσσωρευση αλλαγων» και «κοινα εθνικα συμφεροντα».

Μονο ετσι μπορουμε να κτισουμε τη δυναμη εκεινη που μεσα απο τη κριση του καπιταλισμου μπορει να μετατρεψει τις ηττες της δεξιας σε οριστικη νικη των εργατων, σε νικη του Σοσιαλισμου.

εργατικη δημοκρατια Τ.Κ. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Τηλ. - Fax: 02-349770

Δεκαδες χιλιαδες εργατες και νεολαιοι ελπιζουν οτι με τις προεδρικες εκλογες του Φεβραρη θα φτασει στο τελος της η πενταετια Κληριδη. Μια θλιβερη πενταετια λιτοτητας, σοβινισμου, πολεμοκαπηλειας και γριβισμου.

Ποια ειναι πραγματικα η σημασια των εκλογων; Μπορουν να αλλαξουν τη ζωη μας; Ποια η σταση των σοσιαλιστων απεναντι στις εκλογες; Γιατι η Εργατικη Δημοκρατια υποστηριζει ψηφο στον Ιακωβου σε αυτες τις εκλογες; Τι εννοουμε οταν λεμε η ψηφος δεν αρκει, χρειαζεται σοσιαλιστικη οργανωση και προοπτικη;

Με αυτα τα ερωτηματα καταπιανεται αυτη η παμφλετα.